

Ptički iz ilovice.

Eden izmed Jezuščkovih mladostnih tovarišev je bil našel zunaj pred mestnimi vrati jamo z obilno ilovico. Lepega dne je tekel Jezus s svojimi prijatelji tjakaj ven, kjer je nudila mehka, vlažna glina posebno priliko za igranje. In otroci so poséli okrog jame in oblikovali iz gline in ilovnatga testa vsakovrstne zale ptičice; karkoli poletava pod božjim solnčcem, vse so izkušale ponarediti spretne ročice: lastovice z dolgim škarjastim repom, golobčke z golšo in brez nje, penice in črnoglavke, ščinkavce in siničke, da, celo milo Jerico z lepo perjanico na temenu. Otroci so upodabljali med dlanmi valjasta telesa, prilepljali nanje peroti, iztezali spredaj šilaste kljunčke, nasprotni konec pa stlačili s ploščatim kremenom tako, da je nastal iz njega rep. V glavo so pa vtaknili drobcene kamenčke, tako da so imeli ptički tudi oči. Izdelane umetnine je pokladal Jezus lepo v vrsto na solnce, da so se sušile, in drugi otroci so ga posnemali.

Pa je prišel mimo po poti star Žid, prenapeto pobožnjašk saducej v črnem kaftanu (halji), z valujočo brado in zalisci pred ušesi, eden izmed tistih znancev iz evangelija, ki so služili Bogu samo z ustnicami, njih srce pa je bilo daleč od njega. Ta hudi mož je hodil pred mestnimi vrati gor in dol, čital iz svojega talmuda (sveto pismo stare zaveze) in praznoval soboto. Ko je dospel do igrajočih se otrok ob jami, je dvignil za trenotek oči proč od svojega čtiva. Opazil je otroško igro in vzrojil kot vihar:

»Gadja zalega, ali ne veste, kaj je to sobota? Tako prelamljate postavo Mojzesovo: se igrate in delate na svet dan? Ti pa, Jožefov sin, ti druge celó zapeljuješ s slabim zgledom! Vse skupaj naj vas...!«

Tedaj ga je prekinil Jezus: »Praznuj svojo soboto tako, kakor jo jaz, in Bog bo zadovoljen s teboj!«

Židovski gorečnejš se zdaj še bolj razjezi. Ves besen se zakadi proti otrokom. Ti se razlete kakor preplašeni piščanci na vse strani, Žid pa hoče v razjarjenosti poteptati vse ptičice-igračke. Toda eden izmed otrok se ni dal preplašiti: Jezus je mirno obsedel med svojimi ptički, narejenimi iz ilovice. Tedaj pa, ko pridrvi Žid mimo, ploskne z ročicami in — oj čudo! — v mrtva glinasta trupla šine iskra življenja — ptički zavihhtë krila in — smuk! — odlete, preden jih zadene brca jeznega saduceja. Tedaj Žid ostrmi in odpre usta na široko, da bi bil človek mislil: Ptice so izletele ravno iz te votline!

Iz ozračja pa je odmevalo vriskajoče žgolenje na zemljo. Vedno više in više so se dvigali ptički v ozračje, da — tako je poučil Jezus starega Žida — povprašajo Boga, kako je treba posvečevati sobotni dan.

Stari saducej je stisnil ves blede glavo med rameni in se izgubil proti domu. Otroci pa so tudi tekli domov in pripovedovali to čudovito zgodbo slehernemu, kdor jo je hotel poslušati.

